UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

§. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

Visual Library

§. II.

HVNC in modum habuit Pater hic Balthassar post ipsum Sacrum sensa multa veritatum variarum, valdeque vtilium, quæ inferius reddemus. Et quoniã de cœlestibus hisce nundinis ita loquebatur, sicut in eis illi eueniebat ob insignes fauores spiritalesq; delicias, quas hisce occasionibus experiebatur: exhortabatur Sacerdotes, ac reliquos communicantes, ne illarum iacturam facerent; sed cogitarent, Deum Dominum nostrum ipsis dicere, quod aliquando suis discipulis: a *me autem non semper habebitis*, quasi diceret: properate in hac negotiatione, non enim semper sum vobiscum hic mansurus. In quê finem admirandas hasce proponebat illis sententias. Magni semper faciat, qui communicat, tempus, quo diuina Maiestas cum ipso manserit: in quo potiùs attendat, vt diuinam præsentiam veneretur; supplexque oret, impertiri sibi diuinam eius benedictionem; sibiq; persuadeat, se dignum non esse, cui Deus faciem suam ostendat: quàm vt prolixas ratiocinationes ac meditationes instituat: & attendat, ne vel momentum amittat tam fœlicis temporis, quo frui ac negotiari possit cũ diuina eius Maiestate, iuxta verbum illud Ecclesiastici: b *Non defrauderis à die bono, & particula boni doni te non prætereat*: hoc dico propterea quod multis communicantibus pruriant pedes, vt inde discedant sub prætextu lectionis, collocutionis, aut etiam deambulationis: quæ est Phrenesis intolerabilis. Nam prolixiores orationes, piæque lectiones quid aliud sunt, quàm quidam clamores, quibus Dominum vocamus, vt ad nostram

a Ioan. 12. 8.

b Eccl. 14. 14.

ſtram domum venire dignetur? quæ igitur ſtultitia eſt, vt poſt tot horas, imò & annos, quibus egimus pro tanto hoc fauore; quando nobis illum exhibet, non poſſimus nos continere, quin ſtatim ex eadem noſtra domo exeamus? quid nos poſſunt libri docere, quod non diuina Maieſtas præſens melius doceat? quem ſaporem & oblectationem creaturæ nobis adferre poſſunt, quã ipſe non poſſit nobis plenius conferre, noſq; ſaturare? & quam ſanctitatẽ ex earum conuerſatione haurire poſſumus, qua maiorem non afferat nobis familiaritas cum ipſo? quid boni lectio habet, niſi quòd affectũ noſtrum erga ipſum Dominum excitet? & quid ſpiritualia exercitia, niſi quòd illum ad nos inclinẽt? Ad hoc aũt perpendi poſſunt ſequentes veritates, in quibus anima cum Deo ſuo loquitur. Infirmus, Domine, qui tecũ non exhilaratur: valdè prope eſt, vt cadat: anima, quæ tecum non exultat: vnde poteritexultare? qui tecum, Domine, nõ eſt contentus: quomodo nõ crepat? qui in domo ſua non tibi oſtendit promptã voluntatem; quomodo iterum tuũ ad eandem aduentũ expectabit? qui, dũ te hoſpitem habet, properat, vt exeat ex domo: facilè oſtẽdit, ſe cor habere alibi obſtrictum, cui tecum manere tædium eſt, cùm tu ipſius honoris ergo ad ipſum acceſſeris, Deus eius, & totum bonum eius: cũ quo is omnia ſua negotia fœliciter expediat, nõ habet amplius quod agat, aut quærat: cũq; ſolius huius rei cauſa natus ſit in mundo; facilè oſtendit ſe Phreneſi laborare, ſi tecum non maneat libenter. Has & ſimiles ſententias vir hic Sanctus proponebat cum ingenti ſenſu, ob tepiditatẽ eorum, qui Sacrum faciunt, aut communicant, nec

tem-

tempus sibi sumunt, in quo fruantur Domino, quem in domum receperunt.

INTERNAM quoque deuotionem suam erga sanctissimum hoc Sacramentum, in eo ostendebat: quod vbicunque illud videret, ita oculis suis in illud intenderet, vt nullæ Personæ, aut res externæ, etiam iucundissimæ à tali aspectu eum retardarent. Nam oculis fidei aspiciebat sub illo accidentium panis velo latentem inuisibilem, maiori certitudine, quàm si corporis oculis illi cerneret, & quemadmodum Apostoli, c *cùm intuerentur in cœlum euntem* Magistrum suum, etiam postquam *nubes eum suscepit ab oculis eorum* in cœlum aspiciebant, vbi sciebant, illum esse, licèt sibi occultum: ita Sanctus hic vir adeò assuetus aspicere hunc Dominum in contemplatione, non poterat oculos suos ab hoc Sacramento auertere, in quo fide videbat illum, licèt velo cooperum. Frequenter eundem Dominum in templo visitabat, vbi longos temporis tractus in oratione manebat: imò aliquando integras noctes, vt illum comitaretur ibi manentem; eiusque præsentia frueretur. Valde autem dolebat, quòd videret tẽpla adeò vacua hominibus; & plateas adeò refertas: Et tam paucos esse qui accederent ad negotia sua apud hunc Dominum peragenda, in hoc Tribunali & throno, quem habet in terra manentem: cùm huius rei causa nobiscum manere voluerit.

c Act. 1. 10.

MAGNVM reputabat fauorem & solatium Religiosorum, quòd illud in suis domibus haberent: quò possent illud sæpiùs die ac nocte visitare, cum maiori facilitate, quã homines sæculares.

Refert

Refert ipse in suo illo libello, quòd, cùm quodam die mane tempore orationis visitasset omnia cubicula Collegij, cuius ipse erat Rector, (vt moris est in Societate) vt obseruaret orantes: redierit valde consolatus ad suum cubiculum, perpendens, quòd in medio eorum esset sanctissimum Sacramentum. Occurrit autem illi cum magna interna lætitia, quod Collegium esset, quasi quædam imago Cœnaculi Apostolorum, in quo Christus Dominus post Resurrectionem suam eis apparuit, & d *ianuis clausis stetit in medio eorum, dicens: Pax vobis*: Siquidem & hic portæ sunt clausæ, ac discipuli intus, & Iesus in medio eorum dans eis pacem, & animorum vnionem. d *Ioan.* 20. 19.

EADEM eius deuotio valde fuit aucta ex familiaritate cum quibusdam personis magnæ sanctitatis, eidemque sanctissimo Sacramento addictissimis, de quo paulò post fiet mentio. Est enim amicorum proprium, cùm alter inuenit aliquem cibum valde sapidum & bonum; alterum ad eundem inuitare, vt eadem ille afficiatur voluptate, qua ipse. In quem sensum sanctus Ioannes in Apocalypsi ait; quando Spiritus sanctus eiusque Sponsa Ecclesia aliquid inspirant & consulunt, quod magni sit momenti: e *qui audit dicat*, amico suo, *Veni*, vt eo fruaris. e *Apoc.* 22. 17.